

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 września 2020 r.,

sprawy **C. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt III K (...),

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego C. K. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. H. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

### UZASADNIENIE

C. K. został oskarżony o to, że w dniu 12 stycznia 2019 r. w C. woj. (...), po uprzednim zastosowaniu wobec A. F. przemocy w postaci pchnięcia drzwiami, chwycenia za rękę, pchnięcia na łóżko i podłogę oraz wobec J. F. w postaci

szarpania i uderzania pięścią w twarz, usiłował zabrać w celu przywłaszczenie pieniądze pokrzywdzonych w kwocie 100 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej A. F., która zaalarmowała sąsiadów wzywając pomocy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. II K [...] za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta karą łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt II K[...]/16, którą w części odbył w dniu 9 marca 2015 r., w okresie od 26 lipca 2016 r. do października 2016 r. i od 9 marca 2017 r. do 19 lutego 2018 r., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 1 marca 2019 r., sygn. III K (...), uznał C. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że w opisie działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa przyjął, że zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. II K [...] za występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. występkę z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

Zaskarżając apelacją orzeczenie Sądu Rejonowego w całości, obrońca oskarżonego, powołując się na przepis art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k., zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. przez błędne zakwalifikowanie czynu z art. 280 § 1 k.k., gdy z przeprowadzonych dowodów nie wynika, aby oskarżony dokonał rozboju,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony usiłował zabrać w celu przywłaszczenia kwotę 100 złotych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Po rozpoznaniu wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok ten został zaskarżony w całości kasacją obrońcy skazanego, w której zarzucono „rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy poprzez jego błędne zastosowanie, tj. błędne zastosowanie do kwalifikacji prawnej czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. zamiast prawidłowego zastosowania art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz błędne zastosowanie przy wymiarze kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., zamiast prawidłowego zastosowania art. 14 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja służy od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, co oznacza, że – co do zasady – zarzuty kasacyjne winne wskazywać na rażącą obrazę prawa, do której miało dojść w toku postępowania odwoławczego. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego nie spełnia tego wymagania. Po pierwsze, Sąd odwoławczy utrzymując w mocy wyrok Sądu Rejonowego nie stosował prawa materialnego, zatem nie mógł dopuścić się jego obrazy. Po drugie, zarzut jest oczywiście bezzasadny także wówczas, gdyby uznać, że intencją skarżącego była próba wykazania, że Sąd odwoławczy naruszył prawo procesowe w zakresie należytego rozpoznania podniesionego w apelacji zarzutu obrazy prawa

materialnego. Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1 – 3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, 439 § 1, 440 i 455 k.p.k. Zważywszy, że z kasacji nie wynika, by zdaniem skarżącego w sprawie zaistniała potrzeba rozpoznania sprawy w zakresie szerszym od granic środka odwoławczego, stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy był zobowiązany do rozpoznania sprawy w granicach zaskarżenia oraz w granicach podniesionych zarzutów. Wprawdzie w apelacji podniesiono zarzut obrazy art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k., lecz uczyniono to w zupełnie innym kontekście niż w kasacji. W zwyczajnym środku zaskarżenia obrońca skazanego zmierzał do wykazania, że w ustalonym stanie faktycznym zachowanie skazanego należało zakwalifikować z art. 191 § 1 k.k. – kwestia ta stała się przedmiotem obszernych rozważań Sądu Okręgowego. Tymczasem w kasacji skarżący zarzuca, że Sąd odwoławczy błędnie utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy w sytuacji, gdy zachowanie skazanego powinno zostać ocenione jako usiłowanie nieudolne (art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.). Rzecz jednak w tym, że zarzut taki nie został podniesiony w apelacji, zatem – zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. – kwestia ta nie mieściła się w granicach rozpoznania środka odwoławczego. Po trzecie wreszcie, pamiętać należy, że obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić więc o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę. Stawiany w kasacji przez jej autora zarzut obrazy prawa materialnego nie znajduje umocowania w zgromadzonym materiale dowodowym. Analiza zarzutu wskazująca na rzekomą obrazę przepisu art. 13 § 2 k.k. jest niczym innym jak polemiką z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie. Nie budzi żadnych wątpliwości, iż procedujące w sprawie Sądy nie dopuściły się tego rodzaju błędu. Skazany żądał od pokrzywdzonych wydania pieniędzy, a celu tego nie osiągnął z powodu postawy pokrzywdzonej A. F. Nie ustalono natomiast, że pokrzywdzeni nie dysponowali pieniędzmi w żądanej przez skazanego kwocie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.